

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8012/2568

บริษัท ด. กับพวก โจทก์ บริษัท ข. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 406

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ที่ 1 นำหนังสือค้ำประกันของธนาคารจำเลยที่ 2 มาวางต่อจำเลยที่ 1 ผู้ว่าจ้าง เพื่อเป็นหลักประกันในการปฏิบัติตามสัญญาจ้างเหมาก่อสร้าง ในการขอออกหนังสือค้ำประกันนั้น โจทก์ที่ 1 มีความผูกพันที่จะต้องรับผิดชอบต่อจำเลยที่ 2 ตามบันทึกข้อตกลงการใช้สินเชื่อ (มีหลักประกัน) อันมีลักษณะที่โจทก์ที่ 1 ตกลงขอสินเชื่อจากจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นธนาคารพาณิชย์ และให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินตามหนังสือค้ำประกันสองฉบับนั้น เมื่อโจทก์ที่ 1 ผิดสัญญาต่อบุคคลภายนอกหรือจำเลยที่ 1 โดยในข้อ 3 ระบุว่า เมื่อโจทก์ที่ 1 ยินยอมให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินตามหนังสือค้ำประกันไปแล้ว โจทก์ที่ 1 จะนำเงินมาชำระหนี้ที่ค้างชำระทั้งจำนวนทันทีและยินยอมชำระดอกเบี้ยในอัตราเท่ากับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมเงินที่จำเลยที่ 2 ประกาศเรียกเก็บจากลูกค้าในกรณีผิดนัดชำระหนี้ ส่วนจำเลยที่ 2 มีความผูกพันต่อจำเลยที่ 1 ตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับที่มีใจความสำคัญว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกันยอมชำระเงินให้แก่จำเลยที่ 1 เมื่อโจทก์ที่ 1 ปฏิบัติผิดสัญญาไม่ชำระค่าปรับแก่จำเลยที่ 1 จึงเป็นการค้ำประกันหนี้ค่าปรับที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจากการไม่ปฏิบัติตามสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างของโจทก์ที่ 1 โดยมีเงื่อนไขการชำระเงินเพียงว่า เมื่อจำเลยที่ 2 ได้รับแจ้งเป็นหนังสือจากจำเลยที่ 1 ว่าโจทก์ที่ 1 ปฏิบัติผิดสัญญาไม่ชำระค่าปรับแก่จำเลยที่ 1 เท่านั้น การที่จำเลยที่ 1 มีหนังสือบอกเลิกสัญญาไปยังโจทก์ที่ 1 และมีหนังสือไปยังจำเลยที่ 2 ในวันที่ 23 กรกฎาคม 2557 แจ้งว่าโจทก์ที่ 1 ไม่ส่งมอบงานภายในกำหนดเวลา วันที่ 25 พฤษภาคม 2557 และให้จำเลยที่ 2 ชดเชยความเสียหายแก่จำเลยที่ 1 จากนั้นวันที่ 13 สิงหาคม 2557 โจทก์ที่ 1 มีหนังสือบอกเลิกสัญญาไปยังจำเลยที่ 1 ถือว่าโจทก์ที่ 1 ปฏิเสธความรับผิดชอบค่าเสียหายที่เกิดขึ้นต่อจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 มีหนังสือให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับแล้ว จึงอยู่ในเงื่อนไขที่จำเลยที่ 2 จะต้องชำระเงินตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับแก่จำเลยที่ 1 ซึ่งในขณะนั้นก็ล่วงเลยกำหนดเวลาส่งมอบงานมาแล้ว การที่จำเลยที่ 2 ชำระเงินเต็มวงเงินตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับแก่จำเลยที่ 1 จำนวน 3,900,000 บาท จึงเป็นการปฏิบัติตามเงื่อนไขในหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับที่จำเลยที่ 2 มีความผูกพันต่อจำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ค้ำประกัน การชำระหนี้ตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกันไว้จึงเป็นการชำระหนี้โดยสุจริต แม้ในคดีก่อนโจทก์ที่ 1 ผู้รับจ้างกับจำเลยที่ 1 ผู้ว่าจ้างจะมีข้อพิพาทกันเกี่ยวกับสัญญาจ้างเหมาก่อสร้าง และศาลฎีกาพิพากษายืนตามศาลอุทธรณ์ภาค 4 โดยฟังว่า โจทก์ที่ 1 ไม่ได้ปฏิบัติผิดสัญญาและให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าจ้างงวดงานค้างชำระกับเงินประกันผลงานแก่โจทก์ที่ 1 ก็เป็นเงินคนละส่วนคนละจำนวนกับเงินที่จำเลยที่ 2 ชำระไปตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับในคดีนี้ ดังนั้น การที่จำเลยที่ 1 รับเงินตามหนังสือค้ำประกันจากจำเลยที่ 2 จึงเป็นการรับไว้โดยปราศจากมูลอันจะอ้างกฎหมายได้ และเป็นลามกควรได้ที่ผู้รับไว้จะต้องคืนทรัพย์สินนั้นตาม ป.พ.พ. มาตรา 406 หลังจากที่จำเลยที่ 2 ชำระเงินตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับให้แก่จำเลยที่ 1 ไปในวันที่ 7 ตุลาคม 2557 แล้ว ต่อมาวันที่ 28 พฤศจิกายน 2557 จำเลยที่ 2 มีหนังสือถึงโจทก์ทั้งสองให้ชำระหนี้ตามหนี้เงินกู้และหนี้ตามหนังสือค้ำประกันทั้งสอง

ฉบับ รวม 3,962,201.12 บาท และจำเลยที่ 2 หักบัญชีเงินฝากประจำของโจทก์ทั้งสองชำระภาระหนี้ดังกล่าววันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2558 ย่อมถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ได้บังคับเอาหรือใช้สิทธิเรียกร้องเงินที่ชำระไปตามหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับนั้นจากโจทก์ที่ 1 แล้ว โจทก์ที่ 1 ย่อมมีความผูกพันที่ต้องชำระเงินที่จำเลยที่ 2 ชำระแทนไป พร้อมด้วยดอกเบี้ย และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ให้แก่จำเลยที่ 2 ตามบันทึกข้อตกลงการใช้สินเชื่อ กรณีจึงถือได้ว่า โจทก์ที่ 1 เป็นผู้เสียเปรียบที่จะเรียกเงินตามหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับอันเป็นลามกผิดได้ที่จำเลยที่ 1 รับไปคืนแก่โจทก์ที่ 1 ได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 406

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินจำนวน 49,816,712.33 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 28,400,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งสองจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินจำนวน 612,771 บาท ให้แก่โจทก์ที่ 1 พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2558 และชำระเงินจำนวน 627,498.03 บาท ให้แก่โจทก์ที่ 2 พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2558 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้จำเลยที่ 2 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสอง เฉพาะค่าขึ้นศาลให้จำเลยที่ 2 ใช้แทนเท่าจำนวนทุนทรัพย์ที่โจทก์ทั้งสองชนะคดี โดยกำหนดค่าทนายความให้ 10,000 บาท ยกฟ้องโจทก์ทั้งสองสำหรับจำเลยที่ 1 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ 1 ให้เป็นพับ โจทก์ทั้งสองและจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 3,900,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ 7 สิงหาคม 2562 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 1 ทั้งนี้อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นได้ตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 ที่แก้ไขใหม่ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี กับให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนโจทก์ที่ 1 เฉพาะค่าขึ้นศาลให้รับผิดชอบเท่าทุนทรัพย์ที่โจทก์ที่ 1 ชนะคดีในชั้นอุทธรณ์ โดยกำหนดค่าทนายความทั้งสองศาลให้โจทก์ที่ 1 รวมเป็นเงิน 60,000 บาท ยกฟ้องโจทก์ทั้งสองสำหรับจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ 2 ทั้งสองศาลและค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ที่ 2 กับจำเลยที่ 1 ในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ทั้งสองและจำเลยที่ 1 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมีได้โต้แย้งกันในชั้นนี้ฟังเป็นยุติได้ว่า โจทก์ที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดโดยมีโจทก์ที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2556 จำเลยที่ 1 ทำสัญญาว่าจ้างโจทก์ที่ 1 ให้ก่อสร้างอาคารโหลว์รุ่มรถยนต์ในราคา 39,000,000 บาท เริ่มก่อสร้างในวันทำสัญญาและแล้วเสร็จภายในวันที่ 25 พฤษภาคม 2557 โดยมีข้อตกลงให้โจทก์ที่ 1 ผู้รับจ้างต้องนำหนังสือคำประกันของจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นธนาคารพาณิชย์มูลค่าร้อยละ 5 ของมูลค่าตามสัญญาให้ไว้แก่จำเลยที่ 1 ในวันทำสัญญา และมูลค่าร้อยละ 5 ของมูลค่าตามสัญญาให้ไว้แก่จำเลยที่ 1 หลังจากทำสัญญา 30 วัน รวมเป็นหลักประกันในการปฏิบัติตามสัญญาร้อยละ 10 ต่อมาในวันที่ 27 กันยายน 2556 และวันที่ 29 พฤศจิกายน 2556 โจทก์ที่ 1 จึงยื่นคำขอสินเชื่อจากจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นธนาคารพาณิชย์เพื่อ

ขอให้จำเลยที่ 2 ออกหนังสือคำประกันเพื่อเป็นหลักประกันในการปฏิบัติตามสัญญาจ้างเหมา
ก่อสร้างโดยตกลงให้ค่าธรรมเนียมจัดการการให้สินเชื่ออัตราร้อยละ 3 ของวงเงินสินเชื่อและ
ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี โดยโจทก์ทั้งสองมอบสิทธิในการถอนเงินจากบัญชีเงินฝากประจำ
บัญชีเลขที่ 910-3-00265-xxxx จำนวน 600,000 บาท ของโจทก์ที่ 1 และบัญชีเลขที่
910-3-00274-xxxx จำนวน 600,000 บาท ของโจทก์ที่ 2 ไว้เป็นประกันแก่จำเลยที่ 2 เพื่อหัก
ชำระหนี้ได้ทันที วันที่ 8 ตุลาคม 2556 และวันที่ 11 ธันวาคม 2556 จำเลยที่ 2 ออก
หนังสือคำประกัน เลขที่ 56-42-xxxx-x และเลขที่ 56-42-yyyy-y โดยจำเลยที่ 2 ยอมรับเป็น
ผู้ค้ำประกันโจทก์ที่ 1 ภายในวงเงินฉบับละไม่เกิน 1,950,000 บาท รวม 3,900,000 บาท
ต่อมาวันที่ 23 กรกฎาคม 2557 จำเลยที่ 1 มีหนังสือบอกเลิกสัญญาไปยังโจทก์ที่ 1 อ้างว่าโจทก์ที่ 1
ไม่สามารถสร้างอาคารโหลรมรณต์ส่งมอบงานให้ได้ตามสัญญา และในวันเดียวกันจำเลยที่ 1 มี
หนังสือให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินตามหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับ จำเลยที่ 2 มีหนังสือแจ้งให้โจทก์ที่
1 ไปเจรจาข้อยุติเกี่ยวกับข้อพิพาทกับจำเลยที่ 1 และในวันเดียวกันโจทก์ที่ 1 มีหนังสือบอกเลิก
สัญญาไปยังจำเลยที่ 1 จากนั้นวันที่ 30 กันยายน 2557 โจทก์ที่ 1 ยื่นฟ้องจำเลยที่ 1 ขอให้ชำระ
ค่าจ้างงวดงานตามสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างและคืนเงินประกันผลงานแก่โจทก์ที่ 1 เป็นคดี
หมายเลขดำที่ 2399/2557 ของศาลจังหวัดขอนแก่น วันที่ 7 ตุลาคม 2557 โจทก์ที่ 1 มีหนังสือถึง
จำเลยที่ 2 อ้างว่าจำเลยที่ 1 ผู้ว่าจ้างผิดสัญญาและบอกเลิกสัญญาโดยไม่สุจริต ขอให้จำเลยที่ 2
ระงับการชำระเงินตามหนังสือคำประกันทั้งสองไว้ก่อนจนกว่าคดีดังกล่าวจะถึงที่สุด และใน
วันเดียวกัน จำเลยที่ 2 มีหนังสือแจ้งให้โจทก์ที่ 1 ทราบถึงการชำระเงินตามหนังสือคำประกัน
ทั้งสองฉบับจำนวน 3,900,000 บาท แก่จำเลยที่ 1 ด้วยเช็คเชียร์เช็ค 2 ฉบับ ลงวันที่ 7 ตุลาคม
2557 จากนั้นวันที่ 28 พฤศจิกายน 2557 จำเลยที่ 2 มีหนังสือถึงโจทก์ทั้งสองให้ชำระหนี้ตามหนี้
เงินกู้และหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับรวม 3,962,201.12 บาท วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2558
จำเลยที่ 2 มีหนังสือถึงโจทก์ทั้งสองแจ้งให้ทราบถึงหนี้เงินกู้และหนี้ตามหนังสือคำประกันทั้งสอง
ฉบับจำนวน 4,144,788.33 บาท และจะหักบัญชีเงินฝากประจำของโจทก์ที่ 1 จำนวน 612,771
บาท และโจทก์ที่ 2 จำนวน 646,371.72 บาท เพื่อปิดบัญชีนำเงินเข้าชำระหนี้ดังกล่าว ซึ่งในวันที่
26 กุมภาพันธ์ 2558 จำเลยที่ 2 ดำเนินการปิดบัญชีของโจทก์ทั้งสองนำเงินเข้าชำระหนี้ดังกล่าว
บางส่วน ต่อมาวันที่ 21 พฤษภาคม 2561 จำเลยที่ 2 มีหนังสือถึงโจทก์ที่ 1 ว่ามียอดหนี้และ
ดอกเบี้ยค้างชำระทั้งสิ้น 4,155,246 บาท ส่วนในคดีก่อนที่โจทก์ที่ 1 เป็นโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยที่ 1
เป็นจำเลยในคดีหมายเลขดำที่ 2399/2557 ของศาลจังหวัดขอนแก่น ศาลฎีกามีคำพิพากษายืน
ตามศาลอุทธรณ์ภาค 4 เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2562 โดยวินิจฉัยว่า โจทก์ที่ 1 ไม่ได้เป็นฝ่าย
ผิดสัญญา เมื่อจำเลยที่ 1 บอกเลิกสัญญาและโจทก์ที่ 1 ไม่ทำการก่อสร้างต่อไป ถือว่าสัญญาจ้าง
เหมาก่อสร้างระหว่างโจทก์ที่ 1 กับจำเลยที่ 1 เป็นอันยกเลิกกันโดยปริยาย คู่สัญญาแต่ละฝ่าย
จำต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิม จำเลยที่ 1 ไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายตาม
ฟ้องแย้ง และพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าจ้างที่ค้างกับคืนเงินประกันผลงานแก่โจทก์ที่ 1 และ
ยกฟ้องแย้งของจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2392/2562 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการ
แรกตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ก่อนว่า ฟ้องโจทก์ที่ 1 สำหรับจำเลยที่ 1 เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนหรือไม่
เห็นว่า ในคดีก่อนขณะที่โจทก์ที่ 1 ฟ้องจำเลยที่ 1 ขอบังคับจำเลยที่ 1 ให้ชำระค่าจ้างงวดงานตาม
สัญญาจ้างเหมาก่อสร้างและคืนเงินประกันผลงาน เป็นคดีหมายเลขดำที่ 2399/2557 ของ
ศาลจังหวัดขอนแก่น ในวันที่ 30 กันยายน 2557 นั้น โจทก์ที่ 1 ไม่ได้ฟ้องให้จำเลยที่ 1 คืนหรือใช้

ราคาแทนหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับแก่โจทก์ที่ 1 ในคดีก่อนจึงไม่มีประเด็นให้ศาลจำต้องวินิจฉัยเกี่ยวกับหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับ โดยหลังจากที่โจทก์ที่ 1 ฟ้องในคดีก่อนแล้ว จำเลยที่ 2 เพิ่งชำระเงินตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับจำนวน 3,900,000 บาท แก่จำเลยที่ 1 ด้วย แคชเชียร์เช็ค 2 ฉบับ ลงวันที่ 7 ตุลาคม 2557 ส่วนคดีนี้โจทก์ที่ 1 ยกข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาจากการที่จำเลยที่ 2 ชำระเงินตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับแทนหรือในนามโจทก์ที่ 1 ให้แก่จำเลยที่ 1 และมีคำขอบังคับให้จำเลยที่ 1 คืนเงินดังกล่าว คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่า จำเลยที่ 1 ต้องคืนเงินที่จำเลยที่ 2 ชำระไปแทนโจทก์ที่ 1 ตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับแก่โจทก์ที่ 1 หรือไม่ สิทธิเรียกร้องของโจทก์ที่ 1 จึงเพิ่งจะเกิดขึ้นภายหลังจากที่โจทก์ที่ 1 ยื่นฟ้องในคดีก่อน คดีนี้มีได้มีประเด็นข้อพิพาทเป็นอย่างเดียวกันกับคดีก่อน แม้ต่อมาวันที่ 18 เมษายน 2562 ศาลฎีกาจะมีคำพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าจ้างงวดงานที่ค้างชำระกับเงินประกันผลงานแก่โจทก์ที่ 1 แต่ก็มีใช้เงินที่จำเลยที่ 2 ได้ชำระไปตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับแทนหรือในนามของโจทก์ที่ 1 กรณีจึงมิได้เป็นการวินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันและเป็นฟ้องซ้ำ ฎีกาของจำเลยที่ 1 ขอนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยในประการที่สองตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ต่อไปว่า คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 รับเงินไว้โดยปราศจากมูลหนี้และเป็นลามิควรได้ จำเลยที่ 2 ใช้สิทธิไล่เบี้ยจากโจทก์ที่ 1 แล้ว โจทก์ที่ 1 ย่อมรับช่วงสิทธิของจำเลยที่ 2 เรียกเอาเงินคืนจากจำเลยที่ 1 ได้นั้น เป็นเรื่องนอกฟ้องและไม่ปรากฏในคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ทั้งสองบรรยายฟ้องว่า เมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยในคดีก่อนว่าโจทก์ที่ 1 ไม่ได้เป็นฝ่ายผิดสัญญาแล้ว จำเลยที่ 2 จึงไม่จำต้องชำระเงินตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับ โจทก์ทั้งสองจึงขอให้จำเลยที่ 1 คืนเงินตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับนั้น เป็นการบรรยายฟ้องถึงเหตุที่จำเลยที่ 2 ชำระเงินให้แก่จำเลยที่ 1 ตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับโดยไม่มีมูลหนี้เป็นข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาและคำขอบังคับให้จำเลยที่ 1 คืนเงินดังกล่าวแก่โจทก์ทั้งสอง ส่วนจำเลยที่ 1 จะต้องคืนเงินหรือชำระเงินแก่โจทก์ทั้งสองในฐานะใดหรือในฐานะลามิควรได้หรือไม่นั้น โจทก์ทั้งสองสามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณา และศาลย่อมต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่คู่ความได้นำสืบในชั้นพิจารณา เมื่อโจทก์ทั้งสองมีคำขอบังคับให้จำเลยที่ 1 คืนเงินหรือชำระเงินที่จำเลยที่ 2 ชำระไปตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับให้แก่โจทก์ทั้งสองแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 รับเงินที่จำเลยที่ 2 ชำระแทนหรือในนามโจทก์ที่ 1 ไว้ในฐานะลามิควรได้และให้คืนเงินดังกล่าวแก่โจทก์ที่ 1 จึงมิใช่เรื่องนอกฟ้องนอกประเด็นหรือเกินไปจากที่ปรากฏในฟ้องของโจทก์ทั้งสอง และชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 แล้ว ฎีกาของจำเลยที่ 1 ขอนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยในประการที่สามตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า โจทก์ที่ 1 มีอำนาจฟ้องให้จำเลยที่ 1 คืนเงินที่จำเลยที่ 2 ชำระแทนหรือในนามโจทก์ที่ 1 ตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับหรือไม่เพียงใด เห็นว่า โจทก์ที่ 1 มีความผูกพันที่จะต้องรับผิดชอบจำเลยที่ 2 ตามบันทึกข้อตกลงการใช้สินเชื่อ (มีหลักประกัน) โดยในข้อ 3 ระบุว่า เมื่อโจทก์ที่ 1 ยินยอมให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินตามหนังสือค้ำประกันไปแล้ว โจทก์ที่ 1 จะนำเงินมาชำระหนี้ที่ค้างชำระทั้งจำนวนทันทีและยินยอมชำระดอกเบี้ยในอัตราเท่ากับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมเงินที่จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นธนาคารพาณิชย์ประกาศเรียกเก็บจากลูกค้าในกรณีผิดนัดชำระหนี้ ซึ่งในขณะที่บันทึกข้อตกลงดังกล่าวเท่ากับอัตราร้อยละ 15 ต่อปีนั้น ข้อสัญญาดังกล่าวมีลักษณะที่โจทก์ที่ 1 ตกลงขอสินเชื่อจากจำเลยที่ 2 โดยตกลงให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับนั้นต่อบุคคลภายนอกหรือจำเลยที่ 1 ส่วนจำเลยที่ 2 มีความผูกพันต่อจำเลยที่ 1 ตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับ โจทก์ว่า

ตามที่โจทก์ที่ 1 ทำสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างต่อจำเลยที่ 1 โดยให้ธนาคารเป็นผู้ค้ำประกันนั้น จำเลยที่ 2 ยอมรับเป็นผู้ค้ำประกันโจทก์ที่ 1 ภายในวงเงิน (ฉบับละ 1,950,000 บาท) และยอมรับรองว่าขณะใดที่ได้รับหนังสือแจ้งความจากจำเลยที่ 1 ว่าโจทก์ที่ 1 ปฏิบัติผิดสัญญาเป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 ปรับโจทก์ที่ 1 ภายในวงเงินและโจทก์ที่ 1 ไม่สามารถที่จะชำระเงินค่าปรับนั้นได้ จำเลยที่ 2 ยอมส่งเงินจำนวนนั้นไปชำระต่อจำเลยที่ 1 ภายใน 15 วัน นับแต่วันได้รับหนังสือแจ้งความนั้น ใจความสำคัญในหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับดังกล่าว เป็นการระบุไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นหนังสือค้ำประกันที่จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกันยอมชำระเงินให้แก่จำเลยที่ 1 เมื่อโจทก์ที่ 1 ปฏิบัติผิดสัญญาไม่ชำระค่าปรับแก่จำเลยที่ 1 จึงเป็นการค้ำประกันหนี้ค่าปรับที่จะเกิดขึ้น

ในอนาคตจากการไม่ปฏิบัติตามสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างของโจทก์ที่ 1 โดยมีเงื่อนไขการชำระเงินเพียงว่า เมื่อจำเลยที่ 2 ได้รับแจ้งเป็นหนังสือจากจำเลยที่ 1 ว่าโจทก์ที่ 1 ปฏิบัติผิดสัญญาไม่ชำระค่าปรับแก่จำเลยที่ 1 เท่านั้น นอกจากนี้ โจทก์ที่ 1 กับจำเลยที่ 2 ยังมีความผูกพันตามคำขอให้ธนาคารออกหรือต่ออายุหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับ ซึ่งในข้อ 3 ระบุว่า เมื่อใดที่จำเลยที่ 2 ได้รับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากจำเลยที่ 1 ให้รับผิดชอบตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับ โจทก์ที่ 1 ขอให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินตามหนังสือค้ำประกันตามจำนวนที่ถูกเรียกร้องได้ทันที โดยไม่จำต้องแจ้งให้โจทก์ที่ 1 ทราบก่อน รวมทั้งขอสละสิทธิที่จะหักทวงค้ำคืนการจ่ายเงินของจำเลยที่ 2 แม้จะมีข้อต่อสู้ใด ๆ ก็ตาม ดังนั้น การที่จำเลยที่ 1 มีหนังสือบอกเลิกสัญญาไปยังโจทก์ที่ 1 และมีหนังสือไปยังจำเลยที่ 2 ในวันที่ 23 กรกฎาคม 2557 แจ้งว่า โจทก์ที่ 1 ไม่ส่งมอบงานภายในกำหนดเวลาวันที่ 25 พฤษภาคม 2557 และให้จำเลยที่ 2 ชดเชยความเสียหายแก่จำเลยที่ 1 จากนั้นวันที่ 13 สิงหาคม 2557 โจทก์ที่ 1 มีหนังสือบอกเลิกสัญญาไปยังจำเลยที่ 1 ซึ่งถือว่าโจทก์ที่ 1 ปฏิเสธความรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 มีหนังสือให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับแล้ว จึงอยู่ในเงื่อนไขที่จำเลยที่ 2 จะต้องชำระเงินตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับแก่จำเลยที่ 1 ซึ่งในขณะนั้นก็ล่วงเลยกำหนดเวลาส่งมอบงานวันที่ 25 พฤษภาคม 2557 มาแล้วถึงกว่า 2 เดือน การที่จำเลยที่ 2 ชำระเงินเต็มวงเงินตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับแก่จำเลยที่ 1 จำนวน 3,900,000 บาท จึงเป็นการปฏิบัติตามเงื่อนไขในหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับที่จำเลยที่ 2 มีความผูกพันต่อจำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ค้ำประกันตามหนังสือค้ำประกัน และในขณะเดียวกัน ยังถือว่าจำเลยที่ 2 ปฏิบัติตามเงื่อนไขในคำขอให้ธนาคารออกหรือต่ออายุหนังสือค้ำประกัน ที่จำเลยที่ 2 มีความผูกพันต่อโจทก์ที่ 1 ด้วยการชำระหนี้ตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกันไว้จึงเป็นการชำระหนี้โดยสุจริต ส่วนโจทก์ที่ 1 ผู้รับจ้างกับจำเลยที่ 1 ผู้ว่าจ้างฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายผิดสัญญาและมีความรับผิดชอบอย่างไร ก็เป็นเรื่องที่โจทก์ที่ 1 กับจำเลยที่ 1 ต้องไปว่ากล่าวในคดีก่อนที่มีข้อพิพาทกันเกี่ยวกับสัญญาจ้างเหมาก่อสร้าง เมื่อในคดีก่อนศาลฎีกาพิพากษายืนตามศาลอุทธรณ์ภาค 4 โดยฟังว่าโจทก์ที่ 1 ไม่ได้ปฏิบัติผิดสัญญาและให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าจ้างงวดงานค้างชำระกับเงินประกันผลงานแก่โจทก์ที่ 1 ซึ่งเป็นเงินคนละส่วนคนละจำนวนกับเงินที่จำเลยที่ 2 ชำระไปตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับในคดีนี้ ดังนั้น การที่จำเลยที่ 1 รับเงินตามหนังสือค้ำประกันจากจำเลยที่ 2 จึงเป็นการรับไว้โดยปราศจากมูลอันจะอ้างกฎหมายได้และเป็นลามิควรได้ที่ผู้รับไว้จะต้องคืนทรัพย์สินนั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 406 และเมื่อโจทก์ที่ 1 มีความผูกพันต่อจำเลยที่ 2 ตามบันทึกข้อตกลงการใช้สินเชื่อ (มีหลักประกัน) นอกจากนี้โจทก์ที่ 1 ยังมีความผูกพันต่อจำเลยที่ 2 ตามคำขอให้ธนาคารออกหรือต่ออายุหนังสือค้ำประกันซึ่งโจทก์ที่ 1 ตกลงชดใช้เงินที่จำเลยที่ 2 ได้

ชำระแก่จำเลยที่ 1 ตามหนังสือคำประกัน ค่าธรรมเนียมการออกหนังสือคำประกัน พร้อมดอกเบี้ย นับแต่วันที่ชำระเงินตามหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับนั้น ซึ่งหลังจากที่จำเลยที่ 2 ชำระเงินตาม หนังสือคำประกันทั้งสองฉบับให้แก่จำเลยที่ 1 ไปในวันที่ 7 ตุลาคม 2557 แล้ว ต่อมาวันที่ 28 พฤศจิกายน 2557 จำเลยที่ 2 มีหนังสือถึงโจทก์ทั้งสองให้ชำระหนี้ตามหนี้เงินกู้และหนี้ตาม หนังสือคำประกันทั้งสองฉบับ รวม 3,962,201.12 บาท และจำเลยที่ 2 หักบัญชีเงินฝากประจำของ โจทก์ทั้งสองชำระภาระหนี้ดังกล่าววันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2558 กรณีเช่นนี้ ย่อมถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ได้บังคับเอาหรือใช้สิทธิเรียกร้องเงินที่ชำระไปตามหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับนั้นจากโจทก์ที่ 1 แล้ว โจทก์ที่ 1 ย่อมมีความผูกพันที่ต้องชำระเงินที่จำเลยที่ 2 ชำระแทนไป พร้อมด้วยดอกเบี้ย และ ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ให้แก่จำเลยที่ 2 ตามบันทึกข้อตกลงการใช้สินเชื่อและคำขอให้ธนาคารออก หรือต่ออายุหนังสือคำประกันดังกล่าว ในกรณีเช่นนี้ ย่อมถือได้ว่า โจทก์ที่ 1 เป็นผู้เสียเปรียบที่จะ เรียกให้จำเลยที่ 1 คืนเงินตามหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับอันเป็นลามิควรได้ที่จำเลยที่ 1 รับไป แก่โจทก์ที่ 1 ได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 406 ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า โจทก์ที่ 1 มีสิทธิฟ้องเรียกเงินคืนจากจำเลยที่ 1 ในฐานะเป็นผู้รับช่วงสิทธิจากจำเลยที่ 2 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังขึ้นบางส่วน แต่ไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป คดี มีปัญหาต้องวินิจฉัยประการที่สี่ตามฎีกาของโจทก์ทั้งสองว่า จำเลยที่ 2 ต้องคืนเงินที่หักจาก บัญชีเงินฝากประจำของโจทก์ทั้งสองแก่โจทก์ทั้งสองหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ตามคำขอให้ธนาคาร ออกหรือต่ออายุหนังสือคำประกัน โจทก์ที่ 1 ขอให้จำเลยที่ 2 ออกหนังสือคำประกันแก่จำเลยที่ 1 ในข้อ 3 ระบุว่า เมื่อใดก็ตามที่จำเลยที่ 2 ได้รับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากจำเลยที่ 1 ให้ รับผิดชอบเงินตามหนังสือคำประกัน โจทก์ที่ 1 ให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินได้ทันทีโดยไม่จำเป็นต้องแจ้งให้ โจทก์ที่ 1 ทราบก่อน รวมทั้งโจทก์ที่ 1 ขอสละสิทธิที่จะหักทวงคัดค้านการจ่ายเงินของจำเลยที่ 2 แม้โจทก์ที่ 1 จะมีข้อต่อสู้ใด ๆ ก็ตาม ข้อ 4 ระบุว่า เมื่อจำเลยที่ 2 ปฏิบัติตามหนังสือคำประกัน หากโจทก์ที่ 1 และจำเลยที่ 2 มีข้อต่อสู้เกี่ยวกับการไม่ต้องรับผิดชอบหรือมีข้อต่อสู้อื่นใดกับจำเลย ที่ 1 โจทก์ที่ 1 ขอสละสิทธิจะได้แย้งหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้กับจำเลยที่ 2 ในการที่จำเลยที่ 2 ไม่ได้ ยกขึ้นต่อสู้หรือโต้แย้งกับจำเลยที่ 1 โดยจะไปกล่าวกับจำเลยที่ 1 เองเป็นส่วนหนึ่งต่างหาก ส่วน หนังสือคำประกันทั้งสองฉบับ ในข้อ 2 ระบุว่า จำเลยที่ 2 ยอมรับรองว่าขณะใดที่ได้รับหนังสือ แจ้งความจากจำเลยที่ 1 ว่าโจทก์ที่ 1 ผิดสัญญาเป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 ปรับโจทก์ที่ 1 ภายในวงเงิน คำประกันและโจทก์ที่ 1 ไม่สามารถชำระเงินค่าปรับนั้นได้ จำเลยที่ 2 ยอมชำระเงินจำนวนนั้นต่อ จำเลยที่ 1 ภายในกำหนด 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งความดังกล่าว ข้อตกลงดังกล่าว ผูกพันจำเลยที่ 2 ต่อจำเลยที่ 1 ต่างจากข้อตกลงตามคำขอให้ธนาคารออกหรือต่ออายุ หนังสือคำประกันที่ผูกพันจำเลยที่ 2 ต่อโจทก์ที่ 1 ซึ่งต่างคู่สัญญากัน และข้อตกลงทั้งสองยัง กำหนดเงื่อนไขในการชำระเงินตามหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับไว้ในทำนองเดียวกันว่า เมื่อ จำเลยที่ 2 ได้รับหนังสือแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากจำเลยที่ 1 ว่าโจทก์ที่ 1 ผิดนัดผิดสัญญาแล้ว จำเลยที่ 2 ยอมชำระเงินในวงเงินตามหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับทันที มิได้ขัดแย้งกันหรือขัดต่อ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอันจะทำให้เป็นโมฆะดังที่โจทก์ที่ 1 ฎีกา และ เมื่อจำเลยที่ 2 ชำระเงินตามเงื่อนไขตามหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับที่ไว้แก่จำเลยที่ 1 แล้ว โจทก์ที่ 1 จะเป็นฝ่ายผิดสัญญาหรือมีความรับผิดชอบต่อจำเลยที่ 1 จริงหรือไม่ เพียงใด ก็ชอบที่โจทก์ที่ 1 กับจำเลยที่ 1 ต้องไปว่ากล่าวกันเอง และเมื่อจำเลยที่ 2 ชำระเงินตามหนังสือคำประกันทั้งสอง ฉบับให้แก่จำเลยที่ 1 ไปแล้วมีผลทำให้โจทก์ที่ 1 มีความผูกพันที่ต้องชำระเงินพร้อมด้วยดอกเบี้ย

ให้แก่จำเลยที่ 2 โดยมีโจทก์ที่ 2 ทำสัญญาค้ำประกันหนี้ของโจทก์ที่ 1 และมอบสิทธิการถอนเงินบัญชีเงินฝากประจำไว้เป็นประกันต่อจำเลยที่ 2 ด้วยตามสัญญาค้ำประกัน ซึ่งตามบันทึกข้อตกลงการใช้สินเชื่อ (มีหลักประกัน) ข้อ 5 และคำขอให้ธนาคารออกหรือต่ออายุหนังสือค้ำประกัน ข้อ 8 ต่างมีข้อความทำนองเดียวกันว่า โจทก์ที่ 1 ยินยอมให้จำเลยที่ 2 หักเงินจากบัญชีเงินฝากทุกประเภทเพื่อชำระหนี้ภาระหนี้ ดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียม ที่ค้างชำระอยู่ได้ทันที และเมื่อโจทก์ที่ 1 มีภาระหนี้ในวงเงินสินเชื่อที่ขอให้จำเลยที่ 2 ออกหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับ โจทก์ทั้งสองซึ่งทำหนังสือมอบอำนาจไว้ให้แก่จำเลยที่ 2 ตามหนังสือมอบอำนาจให้จำเลยที่ 2 มีอำนาจหักหรือถอนเงินฝากรวมทั้งดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นเพื่อนำเงินมาชำระหนี้ให้แก่จำเลยที่ 2 ได้ทุกเมื่อ โจทก์ทั้งสองยังมอบสิทธิในการถอนเงินจากบัญชีเงินฝากประจำเพื่อประกันการชำระหนี้ตามภาระหนี้ดังกล่าวได้ จำเลยที่ 2 จึงมีอำนาจในการถอนเงินฝากรวมทั้งดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นเพื่อนำมาชำระหนี้ของโจทก์ที่ 1 ที่ค้างชำระแก่จำเลยที่ 2 ด้วยการหักกลบลบหนี้ได้ จำเลยที่ 2 ไม่จำเป็นต้องคืนเงินให้แก่โจทก์ทั้งสอง และในกรณีเช่นนี้ ย่อมถือได้ว่าโจทก์ที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ค้ำประกันได้ชำระหนี้ให้แก่จำเลยที่ 2 เจ้าหนี้ตามจำนวนเงินที่โจทก์ที่ 2 ถูกหักบัญชีเงินฝากไปชำระหนี้ 627,498.03 บาท โจทก์ที่ 2 จึงเข้ารับช่วงสิทธิจำเลยที่ 2 ที่จะไล่เบี้ยและเรียกร้องเอาเงินส่วนนี้คืนจากโจทก์ที่ 1 ซึ่งเป็นลูกหนี้ชั้นต้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 693 ส่วนจำเลยที่ 1 เมื่อโจทก์ที่ 2 ไม่ได้เป็นคู่สัญญาหรือเป็นผู้ค้ำประกันโจทก์ที่ 1 ต่อจำเลยที่ 1 ผู้ว่าจ้างตามสัญญาจ้างเหมาก่อสร้าง โจทก์ที่ 2 ซึ่งไม่มีความผูกพันอย่างใดตามสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างดังกล่าว นั้นย่อมมิใช่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในการใช้หนี้ตามสัญญาดังกล่าว โจทก์ที่ 2 จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องเงินส่วนนี้จากจำเลยที่ 1 ได้เพราะการรับช่วงสิทธิจะมีขึ้นได้ด้วยอำนาจของกฎหมายเท่านั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 229 (3) ส่วนการที่โจทก์ที่ 1 มีความรับผิดชอบต่อจำเลยที่ 2 ที่ได้ชำระเงินไปตามหนังสือค้ำประกันทั้งสองฉบับพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนับแต่วันที่ชำระเงินนั้น ตามบันทึกการใช้สินเชื่อ (มีหลักประกัน) และคำขอให้ธนาคารออกหรือต่ออายุหนังสือค้ำประกันนั้น เป็นความรับผิดชอบในอัตราดอกเบี้ยตามที่ได้ตกลงกันไว้ในสัญญาซึ่งแตกต่างจากอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี ที่จำเลยที่ 1 จะต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ที่ 1 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 ที่ศาลอุทธรณ์กำหนดความรับผิดชอบในอัตราดอกเบี้ยที่แตกต่างกันดังกล่าว จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฎีกาของโจทก์ทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้นคดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายตามฎีกาของโจทก์ทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดต่อโจทก์ทั้งสองหรือไม่ ที่โจทก์ทั้งสองฎีกาว่า จำเลยที่ 1 บอกเลิกสัญญากับโจทก์ที่ 1 และเรียกให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินโดยไม่สุจริต จำเลยที่ 2 ไม่มีสิทธิหักบัญชีเงินฝากของโจทก์ทั้งสอง จำเลยที่ 2 แจ้งข้อมูลอันเป็นเท็จต่อบริษัทข้อมูลเครดิตแห่งชาติ จำกัด ว่าโจทก์ที่ 1 มีมูลหนี้คงเหลือ ณ วันที่ 29 เมษายน 2562 จำนวน 4,521,414 บาท ทั้งที่หักบัญชีเงินฝากของโจทก์ทั้งสองไปแล้ว ทำให้โจทก์ที่ 1 สูญเสียโอกาสทางธุรกิจไม่สามารถขอสินเชื่อหรือหลักประกันการทำงานกับธนาคารพาณิชย์ต่าง ๆ ได้ ไม่สามารถเข้าทำสัญญารับจ้างก่อสร้างกับลูกค้าได้ ทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหาย 24,500,000 บาท นั้น เห็นว่า จำเลยที่ 1 กับโจทก์ที่ 1 มีความผูกพันตามสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารโซว์รูมรถยนต์ที่โจทก์ที่ 1 มีหน้าที่ต้องก่อสร้างให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 25 พฤษภาคม 2557 เมื่อโจทก์ที่ 1 ผู้รับจ้างมิได้ก่อสร้างให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาดังกล่าวย่อมมีเหตุให้จำเลยที่ 1 อ้างได้ว่าโจทก์ที่ 1 ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาได้ภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวและเรียกค่าปรับได้ตามสัญญาจ้างเหมาก่อสร้าง ซึ่งตามฟ้องของโจทก์ทั้งสองก็

ยังยอมรับว่า การก่อสร้างไม่แล้วเสร็จตามกำหนด ซึ่งตามสัญญาจ้างเหมาก่อสร้าง ข้อ 10.3.1 ให้สิทธิจำเลยที่ 1 ผู้ว่าจ้างมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้เมื่อโจทก์ที่ 1 ผู้รับจ้างไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลานั้น การที่จำเลยที่ 1 ใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาและเรียกค่าปรับจึงเป็นการใช้สิทธิโดยชอบตามที่ระบุในสัญญาแล้ว ไม่เป็นละเมิด และเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าโจทก์ที่ 1 มีภาระหนี้ที่ต้องชำระแก่จำเลยที่ 2 ดังที่ได้วินิจฉัยไว้ข้างต้น หากโจทก์ที่ 1 ปลดภาระหนี้โดยชำระหนี้ให้แก่จำเลยที่ 2 ทันทีที่ถูกทวงถามจากจำเลยที่ 2 ย่อมไม่มีภาระหนี้อันเกิดจากดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ที่เกิดขึ้นในภายหลังนั้น การมีภาระดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากนับตั้งแต่จำเลยที่ 2 ชำระเงินตามหนังสือคำประกันทั้งสองฉบับวันที่ 7 ตุลาคม 2557 จึงเกิดจากการผิดนัดชำระหนี้ของโจทก์ทั้งสองต่อจำเลยที่ 2 จนกระทั่งวันที่ 28 พฤศจิกายน 2557 จำเลยที่ 2 มีหนังสือถึงโจทก์ทั้งสองแจ้งภาระหนี้ค้างชำระจำนวน 3,962,201.12 บาท และวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2558 จำเลยที่ 2 มีหนังสือแจ้งโจทก์ทั้งสองถึงภาระหนี้ ณ วันที่ 30 มกราคม 2558 จำนวน 4,144,788.33 บาท และจะดำเนินการถอนบัญชีเงินฝากประจำของโจทก์ที่ 1 จำนวน 612,771 บาท และโจทก์ที่ 2 จำนวน 646,371.72 บาท เพื่อชำระตามภาระหนี้ดังกล่าวในวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2558 ซึ่งจะเห็นได้ว่า จำนวนเงินในบัญชีเงินฝากประจำของโจทก์ทั้งสองในวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2558 จำนวน 612,771 บาท และจำนวน 646,371.72 บาท ไม่เพียงพอชำระหนี้ทั้งหมดที่มีอยู่ในวันที่ 30 มกราคม 2558 จำนวน 4,144,788.33 บาท ได้ โจทก์ทั้งสองยังคงมีภาระหนี้ค้างชำระต่อจำเลยที่ 2 ที่ต้องคิดดอกเบี้ยผิดนัดเรื่อยมา การมีภาระหนี้อันเกิดจากดอกเบี้ยผิดนัดเพิ่มขึ้นจึงเกิดจากความผิดของโจทก์ทั้งสองที่ผิดนัดต่อจำเลยที่ 2 ดังนั้น การที่จำเลยที่ 2 รายงานภาระหนี้ที่ค้างชำระไปยังบริษัทข้อมูลเครดิตแห่งชาติ จำกัด จึงเป็นการรายงานภาระหนี้ที่ค้างชำระตามความเป็นจริง แม้จะทำให้โจทก์ที่ 1 สูญเสียโอกาสทางธุรกิจไม่สามารถขอสินเชื่อหรือหลักประกันการทำงานกับธนาคารพาณิชย์ต่าง ๆ ได้ และไม่สามารถเข้าทำสัญญารับจ้างก่อสร้างกับลูกค้าได้ ก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากโจทก์ทั้งสองผิดนัดจนก่อให้เกิดภาระหนี้จำนวนมากค้างชำระแก่จำเลยที่ 2 เอง มิได้เกิดจากการกระทำของจำเลยที่ 2 ส่วนโจทก์ทั้งสองจะมีภาระหนี้ค้างชำระแก่จำเลยที่ 2 มากน้อยเพียงใด ชอบที่โจทก์ทั้งสองจะต้องไปว่ากล่าวกับจำเลยที่ 2 หรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้เมื่อจำเลยที่ 2 ใช้สิทธิเรียกร้องหรือบังคับกับโจทก์ทั้งสอง การกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็นละเมิดต่อโจทก์ทั้งสอง ฎีกาของโจทก์ทั้งสองฟังไม่ขึ้น ส่วนฎีกาข้ออื่นของโจทก์ทั้งสองและจำเลยที่ 1 ในประเด็นปลีกย่อยไม่มีผลให้เปลี่ยนแปลงคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ จึงไม่จำต้องวินิจฉัย พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

อำพันธ์ สมบัติสภาพรกุล · สถาพร วงศ์ตระกูลรักษา · ไข่มุกด์ ปอพานิชกรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8012/2568>